

יעל דיין אמרה: אלמוגי קנה קולות בשביל מפא"י — שמעון פרס הכריז: מפא"י קנתה קולות — מפא"י איימה במשפט לשם אחיזת עיניים — אלמוגי עצמו לא הכחיש דבר — ובינתיים קונים קולות בכל הארץ

עלי, שנית, נותנים בלוק מכתבים עם מספר סידורי לשמות, ואומרים לנהג: "כל איש שיעלה לטקסי, תרשום את שמו" זאת הביקורת שלהם.

מה אני עושה? אם המכונית עומדת לרשותי משעה שבע וחצי בבוקר, למשל, אני לוקח את הנהג ואומר לו בוא נעשה סיבוב בעיר ובשכונות, על מנת להכיר מקומות הקלפיות. בדרך אני בוחן אותי. בדרך כלל הנהג הוא שכיר, והוא אומר לי: "חאלה, חג'ע ראס. שוברים לנו את הראש, אבל מה לעשות, פרנסה. הביאו אותי מתלאביב לחור הזה" או אני יודע כבר שהוא לא חבר מפלגה אידיאליסט ושרוף. ליד בתיקפה אני אומר לו תעצור. נכנסים למסעדה, אני מתחיל להזמין אוכל ואני מנסה לאכזר זמן על מנת לראות מה תגובתו. אם הוא חבר מפלגה שרוף, זה עוד מיבחן, או הוא צריך להגיד לי אהנו מקבלים כסף ובעד זה צריכים לעבוד. ואם הוא ממשיך בשיחה איתי, או אני מבין שהוא מצפצף.

(1) הנתון או המציע שוחזר על מנת להשפיע על בוחר להצביע או להמוע המצביע. בכלל או בעד רשימת מועמדים מסוימת;
 (2) המקבל או המסכים לקבל שוחזר, לעצמו או לאדם אחר, כדי שיצביע או יימנע מהצביע. בכלל או בעד רשימת מועמדים מסוימת;
 (3) המאיים על בוחר בגרימת נזק, לו או לאדם אחר, אם הבוחר יצביע או יימנע מהצביע. בכלל או בעד רשימת מועמדים מסוימת;
 (4) המבטיח לבוחר עבודה, אם יצביע או יימנע מהצביע בעד רשימת מועמדים מסוימת;
 דינו — מאסר חמש שנים או קנס חמשת אלפים לירות או שני העונשים כאחד. (סעיף 59 לחוק הבחירות לכנסת תש"ט—1959).

מיזודה
מלאה
שטרות

אני לוקח את העניין לידיים ואומר לו: "אני חושב שכבר הגיע הזמן להתחיל לעבוד". בדרך כלל הוא עונה לי, "כן, כן, אני עומד לרשותך". אני משלם מחיר הארוחה, קונה קופסת סיגריות אמריקאיות, ומסור לו אותה. הוא אומר: "מה זה?" אני עונה לו: "זה

הז חוק המדינה. אך מי שם לב אליו, בלהט מערכת הבחירות? לא רק יעל דיין ושמעון פרס דיברו במפורש על קניית קולות. דוגמה מאלפת לא פחות הובאה בכרוז שהופק לאחרונה באשדוד, בחתימתה של עדת ראי אל באשדוד. אומר הכרוז: "אל תתנו להם את קולכם ואל תמכרו נשמותיכם. יקח כל אחד ואחד את כספם, אבל אל יישבז בגללו".

כלומר: אתם, האזרחים הפשוטים, לכו בדרכי המפלגות העוברות על החוק, הניחו להן להציע שוחד, ואל תפנו למסטר בתלונה. קבלו את השוחד, היו שותפים לעבירה על החוק — ורמו אותם בקלפי.

באחירת התגרנות, השחיתות והציניות שהשליטו המפלגות על כל מערכות הבחירות שהיו עד כה, כרוז זה אינו יוצא דופן. הוא פשוט מכיר בעובדות החיים מספר 1 בנוף המפלגתי: קניית קולות הבוחרים. עד כמה מושרשת עובדה זו, יעיד המיסמך המתפרסם להלן, וזוהי הצהרה בשבועה. העובדות הכלולות בה נבדקו כולן על ידי המערכת. שמות של אנשים ומקומות המוזכרים בהצהרה המקורית, ואשר אינם מתפרסמים, שמורים במערכת. מיסמך זה מביא את סיפורו האישי של קבלן בחירות. איש זה יודע לכל מרכזי המפלגות, כי אין כמעט מפלגה אחת אשר עסקניה לא

קניית קולות

בשבילך" הוא שואל: "זה על חשבון המפלגה?" אני עונה "לא, זה על חשבונות". או אני יודע שרכשתי את הנהג. ניגשים לעבודה, מעמיסים שלושה איש. אני מוציא את הבלוק מהמגירה, מוציא גלובוס ומושיט אותו לנהג חזקא בעת הנסיעה, ואומר לו: תרשום. או הוא אומר: "דחילק, יש לי זמן לטשיות אלה" או אני מקבל שליטה על המצב. עולים שלושה, אני רושם חמישה שמות.

מכיתן שאני בקיא בעניינים אלה, ואני יודע שלכל מפלגה יש משקיף בקלפי והוא מרחק לה על ידי העתק של רשימת המצביעים הבאים לקלפי, ואני מוכר בכפר ומכיר את השמות, בזמן הנסיעה ובזמן הנתיב ליד קלפי אני שואל: "חברה, מי הצביע?" מי שעונה הוא הצביע, את שמו אני כבר מכיר, או אני רושם אותו ברשימה. בתוך הקלפי רשם אותו נציג המפלגה בעת שהצביע, לא חשוב בשביל מי.

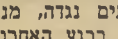
וכך יש לי תמיד רורכה להוסיף שמות אל הבלוק, אל תעודת הביקורת שמסרה המפלגה לנהג. לאחר שהיחצני של עבודה חוזרים לסניף, אני תולש דף ראשון מהבלוק, מסור אותו לנהג ואומר לו: "תגיד לו נקרענו בשטח, וזאת הרשימה הראשונה של המצביעים". כך, כל שעתיים, הנהג מוסר למרכז רשימת שמות אנשים, בערך כ-25 עד 30, שם במטה, מתחילה השימחה ומתחיל חשבון הריחוק והפסד. ואז כל הטפסים שאני מוסר למפלגה — מהם אולי 20% או 30% באמת הצביעו עבור רשימתם — נרשמים בספר ההשגים: פלוני הביא 30 קולות ועוד 30, וכך, בסוף היום, מסתכמים הדפים ל-10 או 15 דפים, עם סיכום של 400-500 קולות.

איך משלמת המפלגה? כפי שאמרתי, כמה ימים לפני הבחירות גומרים על התשלום. בעת העיסקה אני מקבל בדרך כלל שליש או 40% מהסכום. והיתרה — חלק ביום הבחירות, באמצע יום הבחירות בשעה 11:12, כשהלחץ חזק ואני מסרתי להם כבר כמה טפסים. אני נכנס למפלגה, נפגש עם איש הקשר שלי ולוחץ עליו לקבל כסף. בדרך כלל הוא מנסה להתחמק. או אני אומר לו: "אני משאיר לך את הרכב ומסתלק. דפקת אותי הפעם — יותר לא תדפוק אותי". הוא איש הקשר שראה שעד שעה 1 הבאתי לו כבר 150 קולות, יודע שעד חצות אוכל להביא לו עוד 300 קולות לפחות. מתחיל להסביר לי כמה תירוצים: הגיזבר לא פה, הבנק סגור. אבל בסוף מכניס אותי לחדר סגור, מוציא לי חבילת כסף — וזה לא כסף שעבר כל השנה מיד לידי, זו חבילת כסף שמשמ הוצאה לפני יום או לפני שעה מהבנק.

אני אגיד לך משהו על שנת 59, אחרי המאורעות של ואדי סאליב, כשכל העתונאים וכל הגאונים וכל יודעי דבר ציפו לירידת מפא"י. אבל הם לא ידעו את התוכנית הגאונית והסודית של אלמוגי, פורסם אז שלראשי מטה הבחירות ישנה חוברת סודית ליום הבחירות. החוברת הסודית היתה הנשק הסודי, ואני לא אגזים אם אגיד לך שבמו עיני ראיתי מודעה 40 על 30 ס"מ מלאה שטרות. זה הנשק הסודי של מפא"י, וזה היה כמו פצצת אטום שזרקו האמריקאים נגד היפאנים. למרות שהפסידו בכל הקרבות — ניצחו בסוף במלחמה. כך מפא"י.

כל השנים מתמרמרים נגדה, שובתים נגדה, מנבאים לה שחורות — אבל היא את נשקה הסודי יודעת איך להשתמש בו ברגע האחרון. וספק אם ישנן מפלגות אחרות — לא הייתי אומר שיכולות להתחרות בה, אלא שיהיה להן האומץ להשתמש בנשק זה.

ספר לך דוגמה גם על מפ"ם. בפני הציבור ובפני העם זוהי מפלגה צנועה המדברת כל השנים על אידיאולוגיה וחלוציות ועל דגל אדום. היה לי עסק איתה באחת המערכות של הבחירות. באו שני אנשים מרכזיים מהקרמלין — קרמלין זה המרכז של הקיבוץ הארצי — למשאומתן על מנת לגייס אותי למערכת של אותה תקופה. לא ידעתי שהם לא אוהבים לשמוע דברים לא הגיוניים.

המצב התחיל כך: אמרו לי כמה תוכל לגייס לנו קולות. נקבתי להם במספר ולאחר מכן אמרתי להם אני צריך בערך 5000 לירות. אמרו לי בעד מה, אמרתי להם בעד הקולות כמובן. אמרו לי: "מה אתה מוכר — פרות או בהמות?" אמרתי: "אני מוכר לכם קולות, על מנת שכל השנים תתפארו בכוח זה".

מפרו לידיו חבילות של שמרי-כסף — על מנת שיקנה קולות. זהו הסיפור, כלשונו:

קודם כל, איך אני קונה קולות. אני לא הולך לאחד כמוני וכמוך, שמבין, לאחד כזה אני יכול לומר תצביע ככה, ואז או שהוא מצביע או לא. אני הולך על בטוח — לעמך. אם זו שכנה יתמניה, הודית, מארוקאית, הונסיאית, אני אומר לה: "יאללה, תעלי לטקסי לעשות טיול". אני אומר לה: "תביאי את התעודת-זהות". הרבה פעמים היא מביאה פינקס הסתדרות או כרטיס-עבודה של בעלה מהחודש שעבר. ואז אני צריך להסביר לה בערבית — או אם היא הודית, בתנועות — שצריכה להביא פינקס שיש בו תמונה שלה. או מגיעים עד תעודת-זהות.

בכל זאת היא מהססת. היא אומרת: "לאן אתה לוקח אותי. חכה עד שיבוא בעלי". או אני מוציא מהכיס שטר של חמש או עשר לירות, שם לה את זה ביד. בדרך כלל אשה נרתעת כשגבר נותן לה כסף ביד. אבל אני אומר לה שזה בשביל סוכריות לילדים. בזמנו, כשבן-גוריון היה במפא"י, רק הייתי אומר לה "בן-גוריון שלח לך קסמי לעשות טיול", ופניה היו מאירים באישר. היא תיזכר כל החיים שבן-גוריון שלח לה קסמי לעשות עכשו שבן-גוריון לא במפא"י אני לא אומר לה את המלה בן-גוריון. קורים לי מקרים, ששטשו על מנת לשכנע אותה אני מנשק אותה במצח שלה. אני אומר לה: "אני בנך, אל תפחדי. אני לוקח אותך בטקסי". ואז היא עומדת על און דבר. שאני אחזיר אותה בטקסי אחרי ההצבעה, לבדה, שיראו אותה כל השכנים שהיא ניסעת לבד בטקסי. בתוך הטקסי אני נותן לה את האות ומנסה כאילו להזכיר אותה, כאילו להכניס לה משהו קדוש בניי הוזה, שתשמור עליו. בדרך כלל היא שמה אותו בתוך החוזה.

מביא אותה לקלפי, מצביעה. בדרך אני אומר לה: "תני לי את הפתק". או היא אומרת: "אני שמתי במעטפה, אין לי". או אני משוכנע שזרקה את הפתק הנכון. היה מיקרה שנכנסתי לזוג זקנים. הבאתי להם טבק. הבן היה איהד חרות והוא רצה להצביע בעד חרות. האבא שלו אמר לו "אוסקוט, אני הולך עם יעקב, מה שהוא אומר לנו אנחנו נעשה". לקחתי את הזוג והבן בטקסי, נתתי את האותיות לשלושתם. אסור להוביל אותם עד לקלפי. 50 מטר משם יורדים. חיכיתי עד שיחזרו מההצבעה. במקרה הוזה האבא והבן הלכו קדימה והאמא נשארה מאחור. באתי והיבכתי אותה ואמרתי לה בחיי בנך, תגידו מה זרקת למעטפה. או אמרה לי: "בחיך ובחיי בני, זרקתי במעטפה מה שנתן לי בני כשעמדנו בתור ליד הקלפי". חיכיתי ואמרתי לה און דבר. או היא אמרה לי: "מי זה בן-גוריון, בנין, כולם יהודים. אני הצבעתי בשביל יהודי".

ממקרים כאלה אני לומד. לכן בדרך כלל אני הולך לגשים שבעליהן בעבודה, ולהורים שהבנים שלהם לא נמצאים בבית. כי אלה קולות בטוחים כמאה אחוז. זה הסוד שמבינה אותי מפא"י, וזהו הכוח האירגוני והמנגנון שמדברים עליו כל ימות השנה.

מה אני מקבל בשביל זה?
 אני לא חבר במפלגה. באף מפלגה. אלא פשוט מאוד אני עושה לי חשבון: כל המפלגות מימין ומשמאל זקוקות לקולות על מנת להיות מיוצגות בכנסת וברשויות אחרות, עירייה או הסתדרות. ואני זקוק לכסף. לכן אני בא למפלגה ואומר לה דוגרי: אני צריך כך וכך כסף. שפה זו בדרך כלל מבינה אותה מפא"י. יש תמיד איזה יהודי שמבין שפה זו, לוקח אותי לחור צדדי ושואל: "כמה אתה יכול להביא קולות?"

אני אומר לו שבע שמונה מאות קולות. שואל: "מה המחיר?" אז תמיד אני אומר לו מחיר כפול. מה שלא יעשה, הוא לפחות יגיע לחצי. המחיר היום נע בין 10 ל-20 לירות. קורה שהמפלגה מקבלת דפיקה והקול עולה יותר מעשרים לירות. למשל: הבטחתי לה 500 ולפי זה קיבלתי עשרת אלפים. אבל אני לא הבאתי 500 אלא רק 380 או 400, אז תעשה חשבון.

תשאל אותי האם אין למפלגה אפשרות של ביקורת? היא חושבת שיש לה ביקורת, ובדרך כלל השיכונים אלה — מרכזי הבחירות, ראשי המטות — חושבים שעשו עסק וסדרו אותנו. מבטיחים את עצמם על ידי פיקוח זה: באים לנהג, אומרים לו שישמור